

1 Enkä edes pitänyt itseäni kähmjiänä, mutta se takapuoli oli siinä melkein jo käsissä; Sinikan perse. Puristin mielestäni vain vähän, mutta olin ruuan kanssa juonut punaviiniä, ja saatoin olla vähän humaltunut, ja tulkitsin tilanteen suotuisammaksi itseni kannalta. Sitä ei huomannut kukaan muu kuin Sinikka itse. Tajusin silti että menin jonkinlaisen rajan yli, ja se saattoi olla häilyvä humaltuneelle itselle, toisille sitä olematta. Silti korostan, saatoin olla ainoastaan hieman nousuhumalassa. "Seppo", Sinikka sanoi ainoastaan nimeni, enkä saanut kiinni äänensävyistä. Ilme oli niin ikään hämmentynyt, eikä siitä voinut päätellä aikoiko Sinikka kertoa tapahtuneen muille jotka olivat paikalla, vai kätkisiko hiljaa mieleensä ja tutkiskelisi niitä sitten myöhemmin. Paikalla oli ainoastaan vaimoni Raija ja Sinikan mies Heikki, eli kalabaliikki olisi valmis jos koskettelu tulisi ilmi. He olivat tosin tilanteen sattua siirtyneet jo olohuoneeseen virittämäänsä karaoke vehkeitä. Tilanne olisi joka tapauksessa kiusallinen, jos sitä ruvettaisi ihan porukalla taivastelemaan. "Mitenkä minä?" minä sanoin, ja yritin pahoitella karskia käytöstäni, vaikka vahinko saattoi olla sitä luokkaa, ettei sitä niin vain korjattu. Voisin toki väittää tapahtunutta vahingoksi. "Niin", Sinikka sanoi, ja oli edelleen yhtä hämmentynyt tilanteesta. Hän tuijotti minua hetken ja laittoi sen jälkeen omansa ja Heikin lautaset tiskialtaaseen. Se oli jo jonkinlainen paradoksi, että Sinikka ja Heikki olivat meillä viettämässä lauantai-iltaa. Tai ei se ollut mikään paradoksi, tai en minä tiedä. Vaimoni tutustui Sinikkaan sattumalta muutama vuosi sitten lasinpuhalluskurssilla. Ja siinä puhaltamisen tiimellyksessä he päättivät, että olisi oivallista viettää enemmänkin aikaa yhdessä. Niin oli myös tehty monta vuotta. Ja nyt minä pilasin kaiken kouraisemalla Sinikkaa takapuolesta. Lähdin hakemassa autotallista lisää viiniä muina miehinä. Mietin siinä samalla mistä tuli sanonta 'muina miehinä', ja oliko sen ensimmäisenä sanonutta tuijotettu pitkään ja vaadittu jonkinlaista lisäselvitystä mitä hän tarkoitti. Sinikka seurasi minua autotalliin. "Ulkona on kylmä", hän sanoi. "Mennään takaisin sisälle. Meidän pitää mennä. Autotallissakin on kylmä", minä sanoin. Minusta tuntui, että puhuin epäselvästi, tai muuten sekoilin. Sinikka katsoi minua pitkään. En tiennyt mitä hän aikoi, vai aikoiko yhtään mitään, silti tilanne oli outo ja kummallinen. Olin jo todella hämmästynyt, että Sinikka seurasi minua autotalliin. Sinikka käveli lähemmäksi. Hän seiso puolen metrin päässä. Mikä oli tietenkin ihan liian lähellä, ainakin siinä tapauksessa, jos joku tulisi yllättäen kylmään autotalliin. En tiennyt aikoiko hän lyödä minua, vai jättää sen kokonaan tekemättä. Kuitenkin tilanne oli piinallinen, ja minusta tuntui, että Sinikka teki sen minulle tahallaan sellaiseksi. "Et soittanut ikinä", Sinikka sanoi. "Syytit minua kaikesta." "Etkö ikinä syyttänyt itseäsi?" "Joka päivä. Aina. Silti se ei muuta mitään." "Sinun ei olisi pitänyt koskea minuun nyt." "Ehkä se meni vanhasta tottumuksesta", minä sanoin. "Kukaan ei saa tietää, että me ollaan oltu naimisissa." "Mitä?" Raili sanoi ovelta. Hän oli tullut katsomaan, minne punaviini jäi ja sai meidät kiinni Sinikan kanssa puhumasta siitä asiasta mistä piti mielellään vaijeta. "Odottakaapas kun Heikki kuulee tämän!" Raili poistui autotallin ovelta ja kuulin hänen nopeat askeleensa sisälle. Miten hän pääsikin niin nopeasti liikkumaan? "Meidän pitää kertoa", Sinikka sanoi. "Petristä on turha puhua." Sinikka katsoi minua hetken ja poistui sitten autotallista. Minä olisin voinut jäädä sinne vaikka loppuelämäkseni. Raili meuhkasi ja levitteli käsiään kuin tuulimyllyn propelli. Hän puhui paljon, enkä saanut selvää kaikista sanoista. Kuitenkin kiihtymyksestä ja korkeasta äänestä pystyin huomaamaan, että hän oli poissa tolaltaan. Siitäkin huolimatta, ettei tiennyt mistä oli edes kysymys. Heikki seiso keskellä olohuonetta kuin olisi talon isäntä. Hän seiso tiukasti asennossa, enkä ollut aikaisemmin pistänyt merkille, että Heikki oli aika pitkä mies. "Olen aina tiennyt, että tässä oli jotain outoa. Aina!" Raili sanoi. "Älä viitsi", minä yritin rauhoitella. "Kyllä minä viitsin", Raili sanoi. "Jos yritetään rauhoittua. Haluaisin tietää mistä on kysymys", Heikki sanoi ja seiso edelleen samassa paikassa kuin patsas. "Kyllä", Sinikka sanoi. "Minä ja Seppo

olemme olleet naimisissa." "Minä olen aina aavistanut jotain", Raili sanoi, ja toisti itseään, hänellä oli sanat loppu hämmennyksen vuoksi. "Erosimme neljäkymmentä vuotta sitten. Tapasimme muutama vuosi sen jälkeen", Sinikka sanoi, ja osoitti sormella Heikkiä. "Ja nyt sinä harppu yrität iskeä Seppoa." "Raili. Lopeta jo", minä sanoin. "Ja minä lopetan vasta sitten kun olen saanut sanottua suuni puhtaaksi!" "Aivan. Turha on ketään harputella", Heikki sanoi. "Mutta miksei tästä puhuttu aikaisemmin?" Sinikka katsoi minuun. Hän halusi kertoa Petristä. Minä en voinut. En halunnut että virheistäni puhutaan. "Ilmankos Seppo ei olisi ensi tapaamisen jälkeen enää halunnut tavata. Mahtoi olla teille kiusallinen hetki?" Raili sanoi. Tapasimme nelistään ensimmäisen kerran lasinpuhalluskurssin päätösjuhlissa. Ja kyllä, tilanne oli ikävä kun tajusin kenet Raili oli löytänyt ystäväksi. "Oli", minä tunnustin. "Ja ehdotinkin ettei me oltaisi tavattu nelistään enää." "No niin teit", Raili sanoi. "Et vain kertonut syytä." "En uskonut, että meistä tulisi ystäviä. Ja sitten kun niin kävi, oli outoa kertoa totuutta", minä sanoin. Se oli täysin totta. Tilanne oli ihmeellinen ja sanoinkuvaamaton jo alusta asti. "Ehkä se on nyt hyvä, että me lähdemme kotiin", Heikki sanoi. Heikki ja Sinikka poistuivat. Raili itki koko yön, enkä edes ymmärtänyt miksi. Oikeastaan en ollut tehnyt mitään väärin, olin vain jättänyt kertomatta muutaman vuoden elämästäni. 2 Pakkasta oli viisi astetta, mutta ilma tuntui paljon kylmemmältä. Tuuli oli niin pirun pureva ja pääsi kauluksesta sillä tavalla ärsyttävästi kulkemaan pitkin ihoa. Iltapäivä tuntui yksinäiseltä, enkä tiennyt toipuisiko Raili kokemastaan järkytyksestä noin vain. Hän oli yllättävän pitkävihainen kun sille päälle sattui. Ajelin kaupungilla. Nykyään sunnuntaikin oli yhtä ruuhkaisu päivä kuin mikä tahansa arki. Jotenkin se rasitti, viikko ei katkennut missään vaiheessa. Hautausmaa oli kuitenkin hiljainen, eikä siellä ollut ketään itseni lisäksi, noin niin kuin eläviä. Kävin haudalla harvoin. Se muistutti liikaa siitä, että olin epäonnistunut? En ikinä unohtaisi oven pamahdusta. Se oli parvekkeen ovi, joka meni lukkoon. Silloin oli heinäkuu ja kuuma päivä ja minä tuuletin tunkkaista asuntoa. Petri oli kolme vuotta kun hän sulki parvekkeen oven, eikä osannut sitä enää avata. Enkä edes tajunnut tilanteen vakavuutta tarpeeksi nopeasti. Hän kiipesi yllättävän ketterästi parvekkeen kaiteelle. Minulle tuli mieleen vain ruuvimeisseli. En tiedä miksi en hajottanut parvekkeen ikkunaa. Lähdin hakemaan ruuvaria kaapista. Kun palasin, parveke oli tyhjä ja Petri oli tippunut viidennestä kerroksesta sepelille. Haudalle oli joku tuonut kynttilän. Se oli varmasti Sinikka. Kukaan muu tässä kaupungissa muistaisi Petriä. Kumarruin haudalle ja sytytin oman kynttilän. "Isi tässä. Nuku rauhassa", minä sanoin. Nielaisin niin ison kyyneleen, että meinasin tukehtua siihen. Palasin autolle. Mietin elämäni, ja sitä miksi joillekin annettiin paska sellainen.